

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **N. T. G. N.**
narozený X, státní příslušník X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě ze dne 15. 2. 2018 na ochranu proti nečinnosti žalovaného,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se z účtu Krajského soudu v Praze vrací přeplatek soudního poplatku ve výši 2 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou zdejšímu soudu dne 15. 2. 2018 se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému vydat do 30 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobce ze dne 22. 9. 2017 o vydání zaměstnanecké karty.
2. Žalobce uvedl, že se dne 22. 9. 2017 osobně dostavil se svou zástupkyní na Velvyslanectví České republiky v H. (dále jen „velvyslanectví“), do jehož prostor byl vpuštěn v úředních hodinách na základě termínu sjednaného v systému Visapoint pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem studia. V podací místnosti pak osobně na formuláři

s příslušnými náležitostmi podal žádost o zaměstnaneckou kartu. Ta mu byla vrácena spolu se stejnopisem usnesení poznamenaného do spisu ve smyslu § 76 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ze dne 22. 9. 2017, č. j. 3165/2017-HANOI, že žádost žalobce je nepřijatelná, neboť si nesjednal předem termín k podání žádosti a žádost nepodal osobně podle § 169h odst. 1 písm. a) a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

3. Žalobce namítl, že tvrzení velvyslanectví, že neměl předem sjednaný termín k podání žádosti je nepřezkoumatelné. Termín k podání žádosti žalobce sjednan měl (byť pro vízum za účelem studia), protože bez toho by nebyl vpuštěn do prostor velvyslanectví. Podle platné úpravy navíc není velvyslanectví oprávněno žádost posoudit jako nepřijatelnou dle § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu nesjednání termínu pro osobní podání žádosti. Proto není nepřijatelná ani jeho žádost. Žádost je dle zmíněného ustanovení nepřijatelná pouze v případě, kdy cizinec nedodrží způsob sjednání termínu pro podání žádosti, který stanoví zákon o pobytu cizinců. Ten však žádný způsob pro sjednání termínu pro podání žádosti nestanoví a dané ustanovení je proto obsoletní. Žalobce upozornil na to, že § 169f zákona o pobytu cizinců sice stanoví pro žadatele povinnost předem si sjednat termín osobního podání žádosti, avšak nelze jej aplikovat odděleně od § 169h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, a proto zastupitelský úřad nemůže na své úřední desce zveřejnit jakýkoliv způsob sjednání termínu dle svého uvážení, ale pouze takový, který je výslovně stanoven v zákoně o pobytu cizinců. S odkazem na informaci uveřejněnou na úřední desce velvyslanectví dne 23. 8. 2017 pak žalobce poukázal na to, že registrace prostřednictvím systému Visapoint není jako způsob sjednání termínu osobního podání žádosti v daném zákoně stanovena a velvyslanectví nesprávně informuje, že tato povinnost plyne z § 169f zákona o pobytu cizinců. Žalobce dodal, že se opakovaně marně pokoušel prostřednictvím svého zástupce v daném systému registrovat, žádné termíny ale nebyly volné. Je tedy zřejmé, že velvyslanectví uveřejnilo na úřední desce způsob sjednání termínu pro podání žádosti, který však není stanoven zákonem a který navíc fakticky registraci neumožňuje.
4. Žalobce dále namítl, že považuje za nepřezkoumatelné také tvrzení velvyslanectví, že jeho žádost nebyla podána osobně. Podle žalobce je tvrzení nepravdivé, neboť jeho totožnost byla zkontrolována při vstupu do velvyslanectví i na podací přepážce.
5. Žalobce uzavřel, že velvyslanectví nesprávně posoudilo otázku nepřijatelnosti jeho žádosti a shora označené usnesení tedy nemá žádný vliv na to, že podáním žádosti bylo řízení zahájeno a žalovaný jako věcně příslušný správní orgán je povinen v zákonných lhůtách o žádosti rozhodnout bez ohledu na zmíněné usnesení o nepřijatelnosti, které nemá konstitutivní povahu a nepřijatelnost žádosti pouze deklaruje. Žalobce dodal, že dne X podal žádost o přijetí opatření proti nečinnosti Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. O této žádosti nebylo do dne podání žaloby rozhodnuto.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl. Především odmítl tvrzení týkající se osobního podání žádosti o pobytové oprávnění v zahraničí, neboť neodpovídají právní úpravě po novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 222/2017 Sb. Žalovaný provedeným šetřením v dostupných evidencích zjistil, že se žalobcem není vedeno žádné správní řízení, které by se týkalo jakékoliv jeho žádosti o povolení pobytu na území ČR. Žalovaný není správním orgánem příslušným pro přijetí žádosti, která má být podávána zastupitelskému úřadu. Odpovědnost za přijetí žádosti a její následné

postoupení žalovanému nese zastupitelský úřad. Případný nesouhlas s jeho postupem je třeba řešit s tímto správním orgánem, případně cestou nadřízeného Ministerstva zahraničních věcí. Nepřijal-li zastupitelský úřad žádost žalobce a nepostoupil-li ji žalovanému, nemůže o ní žalovaný vést řízení. Žádost o vydání zaměstnanecké karty se nedostala do jeho dispozice a nemůže být tudíž odpovědným za žalovanou nečinnost. Žalobce se měl proti postupu zastupitelského úřadu bránit odpovídajícím způsobem.

7. V replice k vyjádření žalovaného žalobce upřesnil, že dne X podal žádost o zaměstnaneckou kartu dvakrát. Po prvním podání mu byla vrácena s tím, že je nepřijatelná. Podle žalobce tento nezákonný postup velvyslanectví nic nemění na tom, že žádost se osobním předáním do rukou oprávněné úřední osoby dostala do dispozice zastupitelského úřadu, řízení tím bylo řádně zahájeno a žalovaný je povinen o žádosti rozhodnout. Při druhém podání žádosti (kterého se však podaná žaloba netýká) ji žalobce spojil se žádostí o prominutí osobního podání. Zdůraznil, že žádost, jíž se týká tato žaloba, podal osobně. Shora zmiňované usnesení o nepřijatelnosti žádosti neznamena vyřízení věci ani rozhodnutí o žádosti. Z formulace věty první § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců lze dovodit, že správní orgány nerozhodují, že žádost je nepřijatelná, ale jen zjišťují faktický skutkový stav. Formulace „písemně sdělí“ znamená, že o zjištění skutečnosti nepřijatelnosti žádosti je cizinec informován sdělením dle § 15 odst. 1 správního řádu, které však není rozhodnutím, proti němuž je přípustná správní žaloba. Jedná se o usnesení o zjištěné skutečnosti, které si správní orgán učiní do spisu, ale cizinci je nedoručuje, fakticky se jedná o záznam ve formě usnesení. Doručení stejnopisu nad rámec zákona neznamena, že se toto usnesení stalo rozhodnutím správního orgánu vydaným žalobci se všemi právními následky. Skutečnost, že se toto usnesení neoznamuje postupem dle § 72 správního řádu ani jiným způsobem, má význam z hlediska posouzení, zda je vůbec způsobilé být předmětem soudního řízení. Nelze u něj ani určit počátek běhu lhůty pro podání žaloby. Rovněž dle § 76 odst. 3 správního řádu je dané usnesení určeno pro potřeby správního orgánu a nikoliv k tomu, aby zasahovalo do práv a povinností účastníků. Skutkový závěr zastupitelského úřadu o nepřijatelnosti žádosti se tedy v právní sféře cizince projeví pouze písemným sdělením a faktickým vrácením tiskopisu. Sdělení ani vrácení tiskopisu však nejsou rozhodnutími. Pokud byla žádost vrácena jako nepřijatelná, ačkoliv byla přijatelná, zbývá žalobci jako prostředek soudní ochrany pouze zásahová žaloba proti vrácení žádosti a nečinnostní žaloba v řízení o dané žádosti. Žalobce pak poukazuje na to, že dané usnesení je veřejnou listinou, tedy pokud unese důkazní břemeno o tom, že jeho žádost ve skutečnosti byla přijatelná a závěr velvyslanectví o nepřijatelnosti je nezákonný, žalovaný je povinen o dané žádosti v zákonných lhůtách rozhodnout. Žalobce v této souvislosti poukázal i na svou žádost o dlouhodobé vízum za účelem studia, kterou podal společně se žádostí o zaměstnaneckou kartu.

Soud v předmětné věci vycházel z následně uvedených ustanovení právních předpisů:

8. Podle § 76 odst. 1 správního řádu: „*V případech stanovených zákonem rozhoduje správní orgán usnesením.*“
9. Podle § 76 odst. 3 správního řádu: „*Usnesení se oznamuje podle § 72, nestanoví-li zákon, že se pouze poznamená do spisu. Usnesení, které se oznamuje podle § 72, nabývá právní moci, bylo-li oznámeno a nelze-li proti němu podat odvolání. O usnesení, které se pouze poznamená do spisu, se účastníci vhodným způsobem vyrozumí; takové usnesení nabývá právní moci poznamenaním do spisu. Usnesení, které se pouze poznamená do spisu, může správní orgán v průběhu řízení změnit novým usnesením; nové usnesení se pouze poznamená do spisu.*“

10. Podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „*Nepřijatelnost žádosti zjišťuje u žádosti podané na zastupitelském úřadu zastupitelský úřad a u žádosti podané ministerstvu ministerstvo. Je-li žádost nepřijatelná, řízení není zahájeno a na žádost se hledí, jako by nebyla podána; tuto skutečnost ministerstvo nebo zastupitelský úřad cizinci písemně sdělí včetně důvodu nepřijatelnosti, učiní o ní usnesení do spisu a vrátí tiskopis žádosti, veškeré předložené doklady a správní poplatek, pokud byl uhrazen. Nepodá-li cizinec žádost osobně, ač je k tomu podle tohoto zákona povinen, postupuje se obdobně podle věty druhé.*“
11. Soud na základě včas podané žaloby přezkoumal důvodnost tvrzení žalobce o nečinnosti žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku vydání tohoto rozsudku (viz § 81 odst. 1 s. ř. s.). Soud v dané věci podle § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
12. Soud v předmětné věci vyšel z tvrzení žalobce, které žalovaný nijak nezpochybnil, že se dne 22. 9. 2017 dostavil na velvyslanectví, kam byl vpuštěn na základě sjednaného termínu prostřednictvím systému Visapoint pro podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem studia. V rámci této návštěvy předal v podací místnosti velvyslanectví přítomné úřední osobě svoji žádost o zaměstnaneckou kartu. Podle záznamu o usnesení Velvyslanectví České republiky v H. ze dne 22. 9. 2017, č. j. 3165/2017-HANOI, jehož kopii žalobce přiložil k žalobě, byla jeho žádost o udělení dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání shledána nepřijatelnou, neboť „*cizinec si předem nesjednal termín k podání žádosti, ačkoliv tato povinnost je zastupitelským úřadem stanovena - § 169h odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb.*“ a „*žádost nebyla podána osobně - § 169h odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb.*“.
13. Soud se s ohledem na argumentaci žalobce a jím zvolený žalobní typ nejprve zabýval otázkou povahy shora citovaného záznamu o usnesení vydaném velvyslanectvím. Žaloba na ochranu před nečinností představuje subsidiární prostředek soudní ochrany vůči žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Tam, kde existuje rozhodnutí, se lze bránit žalobou podle § 65 odst. 1 s. ř. s., a nečinnostní žaloba je tudíž pojmově vyloučena. Posouzení zákonnosti rozhodnutí (usnesení) vydaného správním orgánem v rámci žaloby na ochranu proti nečinnosti je s ohledem na subsidiární povahu řízení dle § 79 s. ř. s. možné jen výjimečně tam, kde takový úkon nemá povahu rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (např. usnesení o přerušení řízení) a kde na posouzení jeho zákonnosti závisí odpověď na otázku, zda v okamžiku rozhodování soudu byl žalovaný již povinen ve věci žalobce rozhodnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2017, č. j. 4 Azs 236/2016-43). Otázkou, zda je usnesení podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., se již zabýval Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) v rozsudku ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 82/2018-19, č. 3744/2018 Sb. NSS.
14. NSS předně poukázal na svůj předcházející závěr o charakteru usnesení o odložení věci podle § 169 odst. 15 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. 8. 2017, vyjádřený v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016-36, č. 3603/2017 Sb. NSS, kde poznamenal, že toto usnesení „*autoritativně a závazně určuje, že úkon cizince neměl účinek spočívající v zahájení řízení o žádosti; nejde o rozhodnutí, jímž se zahájené řízení o žádosti končí, nýbrž se v něm vyslovuje, že žádné řízení o žádosti nebylo zahájeno, jelikož úkon cizince, který k zahájení řízení měl směřovat, neměl takové účinky. [...] rozhodnutí podle § 169 odst. 15 věty druhé a třetí zákona o pobytu cizinců je rozhodnutím konečným, proti němuž nejsou řádné opravné prostředky v rámci systému veřejné správy přípustné*“, a zároveň je shledal rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

15. K vlastnímu § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců uvedl, že „bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo novelizací provedenou zákonem č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Podle důvodové zprávy k tomuto zákonu (sněmovní tisk č. 990/0, 7. volební období, www.psp.cz) nabradil institut nepřijatelnosti žádosti dosavadní nepřipustnost žádosti o udělení dlouhodobého víza upravenou v § 53 odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14. srpna 2017. Podle druhého z těchto ustanovení zastupitelský úřad cizinci, který podal nepřipustnou žádost o udělení dlouhodobého víza, vrátil tiskopis žádosti, veškeré předložené náležitosti a správní poplatek; současně jej písemně informoval o důvodech nepřipustnosti žádosti. Tento postup zastupitelského úřadu nebylo možné pro nedostatek formy považovat za rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., mohl však představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 tohoto zákona“ (bod 38 odůvodnění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. května 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 - 36, č. 3603/2017 Sb. NSS; srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. července 2017, č. j. 6 Azs 236/2016 - 38 ze dne 4. dubna 2018, č. j. 10 Azs 377/2015 - 25, v nichž byly zásahy vymezené podobně jako nyní v projednávané věci předmětem věcného posouzení). Zákonodárce podle všeho zamýšlel tuto formu zachovat i pro nově zavedený institut nepřijatelnosti žádosti o vízum či povolení k pobytu. Jak uvádí důvodová zpráva k zákonu č. 222/2017 Sb., „pokud je podána nepřijatelná žádost, nepovažuje se řízení o žádosti za zahájené a obdobně jako v případě nesplnění povinnosti osobního podání žádosti se důvod nepřijatelnosti cizinci písemně sdělí a vrátí se listiny, které byly součástí nepřijatelné žádosti. Z hlediska formy se jedná opět o sdělení podle části čtvrté správního řádu. Cílem je tedy zakotvení efektivního postupu správního orgánu pro vypořádání se se zjevnými vadami, jako je např. podání žádosti na nepřislušném zastupitelském úřadu. Nejde však o zavedení postupu nepodléhajícího žádné kontrole, důvody nepřijatelnosti jsou striktně vymezeny zákonem a proti tomuto postupu správního orgánu je možné podat stížnost podle § 175 správního řádu.“ Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu původní § 53 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nepředpokládal na rozdíl od § 169h odst. 3 tohoto zákona (ve znění nyní účinném) záznam do spisu o nepřipustnosti žádosti ve formě usnesení. Konstrukce § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců není zcela shodná ani se zněním § 169 odst. 15 tohoto zákona ve znění účinném do 14. 8. 2017, který jako *lex specialis* zaváděl nový důvod pro odložení věci nad rámec těch, s nimiž počítá § 43 správního řádu. Usnesení o odložení věci podle § 169 odst. 15 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017 podléhá soudnímu přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 - 36). Naproti tomu § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců předpokládá, že Ministerstvo vnitra nebo zastupitelský úřad poznamená do spisu usnesení o nepřijatelnosti žádosti, na niž se hledí, jako by nebyla podána, a řízení tak nebylo zahájeno (o odložení věci se již nyní zákon nezmiňuje). Příslušný orgán je zároveň povinen tuto skutečnost, včetně důvodů pro svůj postup, sdělit žadateli a vrátit mu tiskopis žádosti, předložené doklady a správní poplatek, což odpovídá dřívější úpravě v § 53 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve znění do 14. 8. 2017. Zákonodárce přitom ponechal na uvážení Ministerstva vnitra či zastupitelského úřadu, jakou podobu toto sdělení bude mít – zda se tak stane předáním kopie usnesení o tom, že je žádost nepřijatelná, či ve formě přípisu obsahujícího sdělení, že žádost byla vyhodnocena jako nepřijatelná, a důvod nepřijatelnosti.
16. NSS tedy považuje ustanovení § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců za kombinaci § 53 odst. 4 a § 169 odst. 15 tohoto zákona ve znění účinném do 14. 8. 2017, které podléhaly

jiným procesním režimům soudního přezkumu, přičemž s ohledem na subsidiaritu žaloby na ochranu před nezákonným zásahem (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Aps 2/2007 - 72 a ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Aps 4/2011 - 80, a též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160, č. 3687/2018 Sb. NSS) dospěl k závěru, že usnesení podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť autoritativně a závazně určuje, že řízení o žádosti o povolení k pobytu či dlouhodobé vízum nebylo zahájeno a na tuto žádost se hledí, jako by nebyla podána – s konečnou platností tedy rozhoduje o osudu této žádosti (srov. body 37 a 40 odůvodnění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 - 36). Případné vyhovující rozhodnutí správních soudů v řízení o žalobě proti tomuto rozhodnutí by přitom stěžovateli poskytlo bezprostřední a účinnou ochranu, neboť po zrušení tohoto usnesení by byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení (respektive v první fázi k opětovnému posouzení přijatelnosti žádosti), v němž by byl vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

17. Soud v předmětné věci konstatuje, že žalobce pro svou obranu proti vyhodnocení žádosti o dlouhodobé vízum jako nepřijatelné zvolil nevhodný žalobní typ, neboť v předmětné věci bylo vydáno deklaratorní rozhodnutí podle § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců (rozhodnutí velvyslanectví ze dne 22. 9. 2017, č. j. 3165/2017-HANOI), které je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto bylo namístě se bránit žalobou proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. Soud přitom vzhledem k podání žaloby po uplynutí téměř pěti měsíců od obdržení stejnopisu usnesení žalovaného ze dne 22. 9. 2017, č. j. 3165/2017-HANOI, nemohl žalobce vyzvat k úpravě žaloby na žalobu proti rozhodnutí (obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 6 As 357/2017 - 26 a ze dne 21. 3. 2018, č. j. 6 As 402/2017 - 41), neboť lhůta k podání žaloby marně uplynula.
18. Soud na základě uvedených skutečností a v souladu s právním názorem NSS (viz bod 16-17 rozsudku NSS ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 82/2018-19) výrokem pod bodem I rozsudku žalobu podle § 81 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
19. Soud výrokem pod bodem II podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho úřední činnosti v řízení nevznikly.
20. Soud výrokem pod bodem III podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů vrátil žalobci z účtu Krajského soudu v Praze přeplatek soudního poplatku ve výši 2 000 Kč, neboť žalobce zaplatil soudní poplatek za podanou žalobu dvakrát.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. března 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu